

การพัฒนาแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านป่าซาง (ช่างครุณานุสาสน์)
อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย

พิชชาพร อุดมपालะ¹

สุกัญญา ขลิบเงิน²

อนันตา สุขวัฒน์³

¹ ผู้นิพนธ์ประสานงาน โทรศัพท์ 09-1728-3918 อีเมล : theframemiiz@gmail.com

รับเมื่อ 19 เมษายน 2567 วันที่แก้ไขบทความ 13 มิถุนายน 2567 ตอรับเมื่อ 14 มิถุนายน 2567 10.14416/j.faa.2024.12.006

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะที่ใช้ในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนเรียน และหลังเรียน ด้วยแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านป่าซาง (ช่างครุณานุสาสน์) จำนวน 29 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ และแบบวัดความสามารถการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการหาร้อยละความก้าวหน้าของคะแนนเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำเท่ากับ 93.32/93.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนก่อนเรียน และหลังเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ พบว่านักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 28.17 คิดเป็นร้อยละ 93.90 และมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 19.69 คิดเป็นร้อยละ 65.63 ที่แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำดีขึ้นเท่ากับ 8.48 คิดเป็นร้อยละ 28.27

คำสำคัญ : แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ประสิทธิภาพในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำตามเกณฑ์ 80/80 ผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำก่อนเรียน ผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำหลังเรียน นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านป่าซาง (ช่างครุณานุสาสน์)

¹ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

² อาจารย์ ดร. โปรแกรมภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

³ อาจารย์ ดร. โปรแกรมภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

Development of Reading Skill Practices on Pronouncing Thai Diphthong for Grade 5 students at Ban Pa Sang School (Sangdarunanusat) Mae Chan District, Chiang Rai Province

Pitchaporn Udompala¹

Sukanya Klibngern²

Ananta Sookawat³

¹ Corresponding Author, Tel.09-1728-3918, E-mail : theframemiiz@gmail.com

Received 19 April 2024; Revised 13 June 2024; Accepted 14 June 2024

Abstracts

The purposes of this study were 1) to make reading skill practices on pronouncing Thai diphthongs efficient according to the 80/80 criterion and 2) to compare the achievements of reading skills in pronouncing Thai diphthongs of grade 5 students before and after studying by using reading skill practices on pronouncing Thai diphthong. The population of this study was 29 fifth-grade students at Ban Pa Sang School (Sangdarunanusat). The instruments used to collect the data consisted of reading skill practices on pronouncing Thai diphthongs and reading skill tests on pronouncing Thai diphthongs. The data was analyzed using a mean score, percentage, standard deviation, and percentage of progress in the mean score. The result showed that the efficiency of reading skill practices on pronouncing Thai diphthongs was 93.32/93.50, which was higher than the set criteria (80/80). The comparison of the achievements on reading skills on pronouncing Thai diphthong of grade 5 students from before and after studying by using reading skill practices on pronouncing Thai diphthong found that the students had a post-mean score as 28.17 (93.90%) and the pre-mean score as 19.69 (65.63 %), which showed that the students had better achievement on reading skill on pronouncing Thai diphthong as 8.48 (28.27%).

Keywords : Reading Skill Practices on Pronouncing Thai Diphthong, Efficiency in pronouncing Thai diphthongs according to the 80/80 criterion, The achievement on pronouncing Thai diphthongs before studying, The achievement on pronouncing Thai diphthongs after studying, Grade 5 students at Ban Pa Sang School (Sangdarunanusat)

¹ Master's degree student, Master of Arts Program in Teaching Thai. Faculty of Humanities Chiang Rai Rajabhat University

² Ph.D. lecture, Department of Thai language and culture, Faculty of Humaities, Chiang Rai Rajabhat University

³ Ph.D. lecture, Department of Thai language and culture, Faculty of Humaities, Chiang Rai Rajabhat University

1. บทนำ

ประเทศไทยได้กำหนดให้ภาษาไทย เป็นภาษามาตรฐานที่ใช้ทั้งในวงการการศึกษา และในทางราชการ นอกจากนี้ยังเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างกลุ่มชนในสังคม ปัจจุบันยังมีกลุ่มราษฎรท้องถิ่นในประเทศไทยที่ยังคงใช้ภาษาท้องถิ่นของตนเองในการติดต่อสื่อสารเฉพาะกลุ่มในชีวิตประจำวัน เช่น จังหวัดเชียงราย เป็นจังหวัดที่อยู่เหนือสุดของประเทศไทย มีกลุ่มชาติพันธุ์อาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก ทั้งพื้นที่ราบลุ่ม และพื้นที่สูง ไม่ว่าจะเป็น กะเหรี่ยง ม้ง ลีซอ อาข่า มูเซอ ไทยใหญ่ ไทลื้อ ไทยอง (เด็กกลุ่มชาติพันธุ์ดังกล่าว) จึงมีความสามารถที่จะเรียนรู้ สืบทอดวัฒนธรรมทางภาษา และมีความเข้าใจในภาษาของตนเอง โดยที่ไม่ต้องเข้าสู่กระบวนการจัดการเรียนรู้ในระบบการศึกษาของไทย แต่เมื่อถึงวัยที่จะต้องเข้าสู่ระบบการศึกษาภาคบังคับของไทย โดยที่ประเทศไทยมีหลักการในการจัดการศึกษา คือ การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม และการจัดการศึกษาต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิ และโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึง และมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553) ดังนั้นเมื่อเข้าสู่ระบบการศึกษาภาคบังคับของไทย ภาษาไทยจึงมีความสำคัญ และมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเรียนรู้ เพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารทั้งในวงการการศึกษา และในทางราชการ ซึ่งในการสื่อสารไม่ได้มีเพียงแต่ความเข้าใจทางภาษาเท่านั้น แต่จะต้องมีทักษะการใช้ภาษาที่ถูกต้องควบคู่กันไปทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการเขียน และทักษะการอ่าน

จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนรายวิชาภาษาไทย พบว่า คณะกรรมการวัดประเมินผลการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2564 ในรายวิชาภาษาไทย โดยผลการประเมินร้อยละของนักเรียนที่ได้ผลการประเมินระดับดีขึ้น คือ ร้อยละ 43.33 คะแนน (รายงานผลการพัฒนาคุณภาพการศึกษาระดับชั้นเรียนประจำปีการศึกษา 2564, 2565 : 5) ซึ่งมีผลคะแนนระดับต่ำกว่าเกณฑ์ตามที่สถานศึกษาตั้งไว้ และในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนบ้านป่าซาง (ช่างครูมานุสาสน์) อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย มีนักเรียนจำนวน 29 คน พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ในชั้นเรียนเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีปัญหาในการออกเสียงคำควบกล้ำ โดยจะอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่มีตัว ร ล ว รวมเป็นพยัญชนะต้น ไม่ชัดเจน และไม่ถูกต้องตามหลักการออกเสียงในภาษาไทย ยกตัวอย่างคำ เช่น คำว่า “นักปราชญ์” นักเรียนอ่านออกเสียงเป็น “นักปาด” คำว่า “กระโดด” นักเรียนอ่านออกเสียงเป็น “กะโดด” คำว่า “พลัดพราก” นักเรียนอ่านออกเสียงเป็น “พั๊ดพาก” คำว่า “ชวนชวย” นักเรียนอ่านออกเสียงเป็น “ขุนชวย” คำว่า “ความูซ่าง” นักเรียนอ่านออกเสียงเป็น “คันซ่าง” และคำว่า “คว้งคว้าง” นักเรียนอ่านออกเสียงเป็น “เค้งค่าง” ดังที่สุรัสวดี จันทพันธ์ (2566) ได้กล่าวไว้ว่า คนส่วนใหญ่ไม่ค่อยให้ความสำคัญต่อการออกเสียงคำที่ใช้คำควบกล้ำที่ถูกต้องชัดเจน ขาดความระมัดระวังในเรื่องการออกเสียงคำประเภทนี้ โดยส่วนมากจะออกเสียงเฉพาะพยัญชนะต้นหน้า ส่วนตัวควบจะไม่ออกเสียง ทำให้ภาษาผิดเพี้ยนไป นอกจากนี้ยังมาจากสาเหตุอื่น เช่น ทางด้านสังคม และสิ่งแวดล้อมของตัวนักเรียน อันได้แก่ 1) ภาษาถิ่นกลุ่มชาติพันธุ์ เนื่องจากกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ มีภาษาพูดเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง ที่แตกต่างไปจากภาษาไทย 2) พื้นฐานครอบครัว 3) ชุมชนของนักเรียน การอยู่รวมกันในสังคมที่มีความหลากหลายทั้งทางด้านภาษา และวัฒนธรรม การอ่านออกเสียงไม่ชัดเจน และไม่ถูกต้องของนักเรียนนั้น ได้ส่งผลกระทบต่อนักเรียนในหลาย ๆ ด้าน ดังนี้ ประการที่หนึ่ง ส่งผลต่อทักษะการพูด เช่น การที่นักเรียนพูดสื่อสารกับบุคคลอื่น ๆ แล้วผู้ฟังมีความเข้าใจที่คลาดเคลื่อน มีการถามซ้ำบ่อย ๆ ในสิ่งที่นักเรียนพูด ก็อาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้นักเรียนสูญเสียความมั่นใจ ขาดความกล้าแสดงออกในการพูด ประการที่สอง ส่งผลต่อทักษะการเขียนของนักเรียน เนื่องจากโดยทั่วไปการเขียน มักจะเขียนไปตามเสียงที่ออกไป เมื่อนักเรียนออกเสียงคำผิดก็ย่อมส่งผลให้นักเรียนเขียนสะกดคำผิด ทำให้เกิดผลกระทบต่อการศึกษาในด้านทักษะการเขียนในชีวิตประจำวันของนักเรียน

จากปัญหาที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น แสดงให้เห็นว่าการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว เป็นปัญหาของนักเรียนที่ต้องได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน มิเช่นนั้น อาจจะทำให้นักเรียนคุ้นเคยกับการออกเสียงที่ผิด เมื่อออกเสียงผิด ย่อมส่งผลกระทบต่อ

ต่อการพูดสื่อสาร การเขียนสะกดคำ และส่งผลกระทบต่อกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียน ซึ่งแนวทางที่ผู้วิจัยเลือกนำมาใช้ในการแก้ไขปัญหาคำออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนนี้ คือ การจัดกิจกรรมโดยใช้แบบฝึกทักษะ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำให้กับนักเรียน เพราะแบบฝึกทักษะมีความสำคัญที่จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำได้ดีขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นเครื่องมือที่ครูผู้สอนสามารถติดตามความก้าวหน้าของผู้เรียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับ ฐานิชนวนัฒน์เพ็ญพรหม (2555) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกที่มีประสิทธิภาพช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการฝึกทักษะทางภาษา เสริมทักษะทางภาษาให้คงทน สนองความแตกต่างระหว่างบุคคลได้อย่างชัดเจน คล้ายกับบุญนำ เกษี (2556) ได้กล่าวถึงแบบฝึกทักษะไว้ว่า แบบฝึกเป็นสื่อการเรียนการสอนที่สร้างขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติด้วยตนเองจนเกิดความรู้ความเข้าใจเพิ่มขึ้น และทำให้ผู้เรียนมองเห็นความก้าวหน้าจากผลการเรียนรู้ของตนเองได้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจอย่างยิ่งที่จะสร้างแบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านป่าซาง (ชางตรุณานุสาสน์) เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง และส่งเสริมให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำได้อย่างชัดเจน ถูกต้องตามหลักการออกเสียงในภาษาไทย อีกทั้งยังเป็นการวางรากฐาน การอ่านออกเสียงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน ซึ่งจะเป็นประโยชน์กับนักเรียนต่อการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

การศึกษาเรื่อง “การพัฒนาแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านป่าซาง (ชางตรุณานุสาสน์) อำเภอมะจัน จังหวัดเชียงราย” มีวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

- 2.1 เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะที่ใช้ในการพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
- 2.2 เพื่อหาคุณภาพของแบบฝึกทักษะที่ใช้ในการพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
- 2.3 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนเรียน และหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ

3. สมมติฐานการวิจัย

มีสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

- 3.1 แบบฝึกทักษะเพื่อการออกเสียงคำควบกล้ำ มีประสิทธิภาพตามที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ ตามเกณฑ์ 80/80
- 3.2 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำสูงขึ้น หลังจากใช้แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ

4. นิยามศัพท์เฉพาะ

4.1 แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ หมายถึง เครื่องมือที่ผู้วิจัยพัฒนา และสร้างขึ้นเพื่อช่วยส่งเสริมให้นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านป่าซาง (ชางตรุณานุสาสน์) อ่านออกเสียงคำควบกล้ำเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ดีขึ้น ซึ่งมีอยู่จำนวน 11 แบบฝึกทักษะ ที่ประกอบไปด้วยคำควบกล้ำตัว กร, ขร, คร, พร, ตร, กล, ขล, คล, ปล, พล, กว, ขว, คว เช่น คำว่า กระต่าย, ขรุขระ, ปรับปรุง, พระจันทร์, ของขวัญ, ครอบครั้ว, ตรายาครวัว, ขลุ่ย, เคลิ้ม เป็นต้น

4.2 ประสิทธิภาพในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำตามเกณฑ์ 80/80 หมายถึง ผลการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 โดยที่หมายถึง ความสามารถของนักเรียนที่สามารถทำคะแนนได้จากการทำแบบฝึก

ทักษะระหว่างที่เรียนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 80 (80 ตัวแรก) และความสามารถของนักเรียนที่นักเรียนสามารถทำคะแนนหลังเรียนจากการทดสอบวัดความสามารถการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 80 (80 ตัวหลัง)

4.3 ผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำก่อนเรียน หมายถึง ผลลัพธ์ของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนก่อนเรียน โดยการใช้แบบวัดความสามารถการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

4.4 ผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำหลังเรียน หมายถึง ผลลัพธ์ของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนที่พัฒนาขึ้นหลังเรียน โดยการใช้แบบวัดความสามารถการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำหลังเรียนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

4.5 นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านป่าซาง (ช่างครุณานุสาสน์) หมายถึง นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านป่าซาง (ช่างครุณานุสาสน์) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงรายเขต 3 อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย ปีการศึกษา 2565 จำนวนทั้งสิ้น 29 คน

5. การทบทวนวรรณกรรม

การวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยมีเนื้อหาครอบคลุมในด้านต่าง ๆ และมีการสรุปสังเคราะห์ หัวข้อต่าง ๆ ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 หัวข้อ ดังนี้

5.1 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

การอ่านเป็นกระบวนการหนึ่งของการแปลความหมายจากตัวอักษร สัญลักษณ์ ออกมาเป็นความคิด หรือคำพูดวนิดา โพรธิ่ง (2561) ที่ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่แปลความหมายของตัวอักษร ของผู้เขียนโดยใช้ประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิมของผู้อ่าน นำไปสู่การตีความหมายจากการอ่าน หลังจากนั้นผู้อ่านสามารถ นำข้อมูลไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ สอดคล้องกับสิตธา ศรีเหรา (2560) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน คือ การสรุปความจากเรื่องที่อ่านได้ ทราบถึงความสำคัญ และสามารถแสดงความคิดเห็นต่อบทอ่านนั้น ๆ ได้ การอ่านจึงเป็นทักษะที่สำคัญต่อชีวิตของมนุษย์ โดยเฉพาะในยุคของสังคมโลกที่ไร้พรมแดนในการติดต่อสื่อสาร ซึ่งมีความเจริญก้าวหน้าทาง วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว แม้แต่ผู้คนที่อยู่คนละซีกโลกก็ยังสามารถติดต่อสื่อสารกันได้ในเวลาอันรวดเร็ว และเพื่อให้ทันต่อโลกที่ไร้พรมแดน การอ่านสื่อต่าง ๆ เพื่อให้ทราบข้อมูลข่าวสารของโลก ทันต่อเหตุการณ์ในปัจจุบัน จึง กลายเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการดำเนินชีวิตประจำวันของมนุษย์ ดังที่วราจกมา จันทรมณี (2560) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญในการพัฒนาตนเอง ปัจจุบัน ข้อมูลข่าวสารมีการเปลี่ยนแปลงเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา การอ่านจึงเป็นกระบวนการที่สำคัญในการพัฒนาคนในทศวรรษนี้ และเป็นทักษะที่สำคัญ และใช้มากในชีวิตประจำวัน

สรุปได้ว่า การอ่านกระบวนการหนึ่งที่ผู้อ่านต้องทำความเข้าใจ แปลความหมายของสื่อ และการอ่านมีความสำคัญที่มีคุณค่าต่อมนุษย์อย่างยิ่ง เพราะ การอ่านจะช่วยให้มนุษย์เกิดความรู้ เกิดการพัฒนาสติปัญญา อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการแสวงหาความรู้ ที่มนุษย์จะสามารถนำไปสู่การนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างดีตรงสุข

5.2 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับคำควบกล้ำ

ภาษาไทยเป็นวัฒนธรรมที่แสดงออกถึงความเป็นไทย และความเป็นเอกลักษณ์ของชนชาติไทย ภาษาไทยของเรา มีความละเอียดอ่อน มีความสวยงาม และมีความหลากหลาย มีกฎ ระเบียบวิธีใช้เฉพาะเป็นเรื่อง ๆ ไป เช่น คำควบกล้ำ ซึ่งมีการศึกษาหลาย ๆ ท่าน ได้กล่าวถึงคำควบกล้ำ ดังนี้ ถัดดาวัลย์ พงษ์เชตกรรม (2561) ได้ให้ความหมายคำควบกล้ำ คือ คำที่มีพยัญชนะต้นควบกล้ำกับ ร ล ว ผสมกับสระเดียวกันออกเสียงควบกันเป็นพยางค์เดียว ออกเสียงวรรณยุกต์ตามพยัญชนะตัวหน้า สอดคล้องกับอาทิตย์ เกษหอม และภาสพงษ์ ผิวพอใช้ (2563) ได้ให้ความหมายของคำควบกล้ำ คือ พยัญชนะ 2 ตัว ออกเสียง

ควบหรือกล้ำอยู่ในสระเดียวกัน นอกจากนี้ยังมีนักการศึกษาที่ได้กล่าวถึงประเภทของคำควบกล้ำ ทิพลัดดา นิลผาย (2560) กล่าวว่า คำควบกล้ำแบ่งเป็น 2 ชนิด คือ คำควบกล้ำแท้ และคำควบกล้ำไม่แท้ คำควบกล้ำแท้จะอ่านพยัญชนะต้น และพยัญชนะที่นำมาควบพร้อมกัน แต่หากเป็นคำควบกล้ำไม่แท้จะไม่อ่านออกเสียงพยัญชนะที่นำมาควบ แต่จะอ่านออกเสียงพยัญชนะต้นเท่านั้น และคำที่เขียนด้วย ทร จะเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้นเป็น ซ คล้ายกับ สุรัสวดี จันทพันธ์ (2566) กล่าวว่า คำควบกล้ำแบ่งออกเป็น 2 ชนิด ได้แก่ คำควบกล้ำแท้ คือ คำที่มีพยัญชนะสองตัวมาอยู่ในรูปสระเดียวกันพยัญชนะที่ทำหน้าที่เป็นตัวควบก็คือ ร ล ว คำควบกล้ำไม่แท้ คือ คำที่อ่านออกเสียงเฉพาะพยัญชนะตัวหน้าตัวเดียว

สรุปได้ว่า คำควบกล้ำ คือ คำที่ประสมด้วยอักษรที่ควบกันสองตัว โดยควบกับตัว ร ล ว แต่เวลาออกเสียงจะออกเสียงควบตามพยัญชนะตัวหน้า และออกเสียงกล้ำเป็นพยางค์เดียวกัน คำควบกล้ำแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ คำควบกล้ำควบแท้ และคำควบกล้ำควบไม่แท้ คำควบกล้ำควบแท้จะออกเสียงพยัญชนะสองตัวกล้ำกัน ส่วนคำควบกล้ำควบไม่แท้จะอ่านออกเสียงได้สองแบบ คือ อ่านออกเสียงตัวแรก และอ่านออกเสียงเป็นเสียงอื่น

5.3 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกทักษะ

แบบฝึกทักษะเป็นสื่อการจัดการเรียนรู้รูปแบบหนึ่ง ที่นิยมใช้ในการจัดการเรียนการสอนในวงการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวิชาภาษาไทย นฤมล ออบสุวรรณ (2560) ได้ให้ความหมายว่า แบบฝึกทักษะ หมายถึง การจัดประสบการณ์มอบหมายหรือกำหนดให้ผู้เรียนกระทำ เพื่อเป็นการฝึกฝนทบทวนเนื้อหาต่าง ๆ จากสิ่งที่ได้เรียน และช่วยให้ผู้เรียนได้แก้ปัญหา พัฒนาทักษะของตัวนักเรียนเองได้ สอดคล้องกับเบญจมาศ ทารเอี่ยม (2564) กล่าวว่าสรุปว่า แบบฝึกเป็นสื่อการเรียนการสอนชนิดหนึ่ง ที่ช่วยพัฒนาทักษะด้านต่าง ๆ ตามจุดมุ่งหมายสำคัญของการเรียนการสอนนั้น ๆ สร้างขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง จนเกิดความรู้ความเข้าใจเพิ่มขึ้นโดยกิจกรรมที่ได้ปฏิบัติในแบบฝึกนั้นจะครอบคลุมเนื้อหาที่เรียนไปแล้ว ทำให้นักเรียนมีความรู้และทักษะมากขึ้น และทำให้ผู้เรียนมองเห็นความก้าวหน้าจากผลการเรียนรู้ของตนเองได้ นอกจากนี้แบบฝึกทักษะที่ดีจะต้องมีความหลากหลาย และเหมาะสมกับผู้เรียน ดังนั้นแบบฝึกทักษะจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในการจัดการเรียนรู้ เจริญ ศรีจันไชย (2566) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกทักษะไว้ว่า แบบฝึกจัดทำขึ้นเพื่อใช้ประกอบกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติ เป็นการช่วยเสริมให้นักเรียนมีทักษะสูงยิ่งขึ้น และเป็นการจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการเรียนรู้ ที่ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม มีความหลากหลาย และปริมาณเพียงพอที่สามารถตรวจสอบ และพัฒนาทักษะกระบวนการคิด กระบวนการเรียนรู้ได้ ซึ่งในการสร้างแบบฝึกทักษะที่ดีได้นั้น จะต้องมีความหลากหลาย มีความเหมาะสม และสอดคล้องกับช่วงวัยการเรียนรู้ของผู้เรียน ดังที่ รัตนาภรณ์ ทับทิมจันทร์ (2565) ได้เสนอการสร้างแบบฝึกทักษะ ไว้ว่า ขั้นตอนในการสร้างแบบฝึกทักษะควรตรวจสอบสภาพปัญหา ความต้องการที่จะพัฒนาการเรียนการสอน กำหนดจุดประสงค์ในการสร้างแบบฝึกให้ชัดเจน ผู้สร้างต้องรู้ในเนื้อหาวิชาที่จะสร้างแบบฝึกนั้น ๆ อย่างถ่องแท้กำหนดกรอบการสร้างให้ชัดเจน มีส่วนประกอบที่ครบถ้วน สมบูรณ์ และมีการเรียงลำดับความยากง่ายไว้ตามความเหมาะสม

สรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะ คือ สื่อการจัดการเรียนรู้ประเภทหนึ่งที่มีความสำคัญต่อวงการศึกษา ที่สร้างขึ้นสำหรับให้นักเรียนฝึกปฏิบัติ ทบทวนความรู้ที่ได้เรียนมา เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ แบบฝึกทักษะที่ดีจะต้องสร้างให้ตรงกับเนื้อหา และจุดประสงค์ มีคำอธิบายที่ชัดเจน โดยคำนึงถึงความรู้พื้นฐานของนักเรียน มีความเหมาะสมกับวัยของเด็ก

5.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สุวรรณิ ตรีนิค (2559) การพัฒนาแบบฝึกทักษะอ่านคล่องเรื่องคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แบบฝึกทักษะการอ่านคำควบกล้ำ สาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพ 82.00/80.33 นอกจากนี้ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คล้ายกับทิพลัดดา นิลผาย (2560) การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กระบวนการร่วมมือกลุ่มเทคนิค CIRC พบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่าน และการเขียนคำควบกล้ำภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษา

ปีที่ 3 โดยใช้กระบวนการร่วมมือกลุ่มเทคนิค CIRC มีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.51/83.83 และนักเรียนมีคะแนนทักษะการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ยังมีอัมพร วสันต์ (2561) การพัฒนาทักษะการอ่าน และการเขียนคำควบกล้ำจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานร่วมกับแบบฝึกทักษะการอ่าน และการเขียนคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า แบบฝึกทักษะการอ่าน และการเขียนคำควบกล้ำมีประสิทธิภาพ 78.54/82.62 นอกจากนี้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนร้อยละ 79.29

จากการศึกษางานวิจัยข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยเห็นถึงความสามารถ และความสำคัญของการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่สามารถพัฒนานักเรียนได้ โดยใช้กระบวนการรูปแบบการฝึกฝนที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติด้วยตนเองจากแบบฝึกทักษะ

5.5 กรอบแนวคิดในการวิจัย

5.5.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาการออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านป่าซาง (ช่างครุณานุสาสน์)

5.5.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

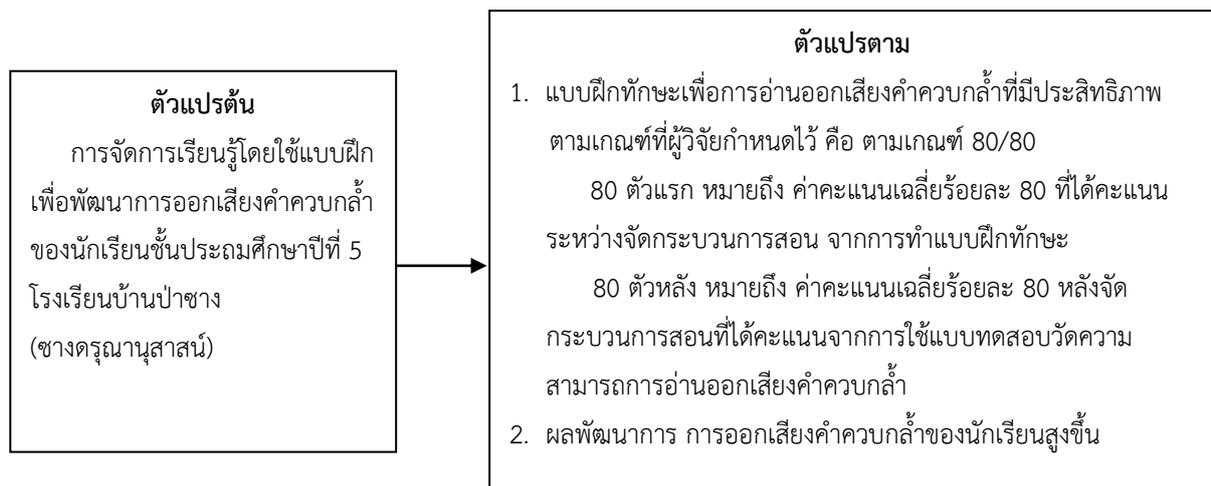
1) แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ คือ ตามเกณฑ์ 80/80

80 ตัวแรก หมายถึง ค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ที่ได้คะแนนระหว่างเรียน จากการทำแบบฝึกทักษะ

80 ตัวหลัง หมายถึง ค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 หลังเรียนที่ได้คะแนนจากการใช้แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ

2) ผลพัฒนาการ การออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนสูงขึ้น

ในการพัฒนาแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนโรงเรียนบ้านป่าซาง (ช่างครุณานุสาสน์) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

6. วิธีการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านป่าซาง (ช่างद्रุณานุสาสน์) อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย สามารถแบ่งขั้นตอนในการดำเนินงานวิจัยออกเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การเตรียมการทดลอง ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับหลักสูตร การสร้างแบบฝึกทักษะ การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ

ขั้นที่ 2 การสร้าง การหาคุณภาพ ประกอบด้วย 1) แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ จำนวน 11 แบบฝึกทักษะ อาทิ แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ กร, แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ปล และแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ขร,คร 2) แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ซึ่งใช้เป็นแบบทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน จำนวน 1 ชุด ที่ผู้วิจัยคัดเลือกคำควบกล้ำชนิดละ 2 คำ และเพิ่มคำควบกล้ำ กร อีก 2 คำ รวมเป็นจำนวน 30 คำ ดังนี้ กรวดน้ำ, กระบอก, โกรธ, กริ้ว, เจ้าขรัว, ครุฑ, ห้ามปราม, ปรางู, พระสงฆ์, พรวนดิน, เข้าตรู, แตรสังข์, กาบกล้วย, กล้าหาญ, ลำคลอง, ของขลัง, ขลุ่, กองคลัง, ปลาร้า, ปลอบใจ, เพชรพลอย, พล่ากุง, กวาดบ้าน, กวด, มะขวิด, หันขวา, ความรู้, ครวหน้า, เสียงขรม, คู่ครอง

ขั้นที่ 3 การตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยดำเนินการสร้าง ดังนี้ 1) แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ผู้วิจัยสร้าง และนำแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่พัฒนาขึ้น ให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจพิจารณา เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข และนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้อง ความถูกต้อง และความเหมาะสมของแบบฝึกทักษะ โดยการนำไปหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พบว่า เป็นแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 4.72 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ 0.12 2) แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ตรวจสอบค่าพิจารณาความตรงตามวัตถุประสงค์การวิจัย (Index of Item-Objective Congruence หรือ IOC) ซึ่งแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC อยู่ที่ 1.00 ทุกคำ (ใช้ได้) และมีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ 0.80

ขั้นที่ 4 การทดลองใช้ นำแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ และแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านป่าซาง (ช่างद्रุณานุสาสน์) จำนวน 20 คน ที่เคยเรียนเรื่องคำควบกล้ำมาแล้ว นำมาหาค่าความยากง่าย (P) โดยใช้เกณฑ์ความยากง่ายระหว่าง 0.20 – 0.80 (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540) และหาค่าจำแนก (r) โดยใช้เกณฑ์อำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540) จากนั้นนำแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำหาค่าความเชื่อมั่น ซึ่งใช้วิธีการของ คูเรอร์ – ริชาร์ดสัน จากสูตร KR-20 (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540) โดยใช้เกณฑ์ความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไป และผู้วิจัยมีการปรับปรุงให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น แล้วจึงนำไปใช้จริงกับนักเรียนกลุ่มประชากร

6.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านซาง (ช่างद्रุณานุสาสน์) อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย ปีการศึกษา 2565 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 29 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ด้วยการใช้เกณฑ์พิจารณาจากการตัดสินใจของผู้วิจัย คือ ประชากรและกลุ่มตัวอย่างจำนวน 29 คน ส่วนใหญ่ในชั้นเรียน เป็นนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีปัญหาในเรื่องของการออกเสียงคำควบกล้ำที่ไม่ชัดเจน ไม่ถูกต้องตามหลักการออกเสียงในภาษาไทย

6.2 เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบไปด้วย

6.2.1 แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ จำนวน 11 แบบฝึกทักษะ รายละเอียด ดังนี้

- 1) แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่ 1 คำควบกล้ำ กร
- 2) แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่ 2 คำควบกล้ำ ขร,คร
- 3) แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่ 3 คำควบกล้ำ พร
- 4) แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่ 4 คำควบกล้ำ พร
- 5) แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่ 5 คำควบกล้ำ ตร
- 6) แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่ 6 คำควบกล้ำ กล
- 7) แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่ 7 คำควบกล้ำ ชล,คล
- 8) แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่ 8 คำควบกล้ำ ปล
- 9) แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่ 9 คำควบกล้ำ พล
- 10) แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่ 10 คำควบกล้ำ กว
- 11) แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่ 11 คำควบกล้ำ ขว,คว

6.2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ที่คัดเลือกคำควบกล้ำจาก 14 ชนิด ได้แก่ คำควบกล้ำตัว กร, ขร, คร, พร, ตร, กล, ชล, คล, ปล, พล, กว, ขว, คว มาชนิดละ 2 คำ และเพิ่มคำควบกล้ำ กร อีก 2 คำ รวมเป็นคำจำนวนทั้งสิ้น 30 คำ ได้แก่คำ ดังนี้ กรวดน้ำ, กระบอก, โกรธ, กริ้ว, เจ้าขรัว, ครุฑ, ห้ามปราม, ปรากฎ, พระสงฆ์, พรวนดิน, เข้าตรู, แตรสังข์, กาบกล้วย, กล้าหาญ, ลำคลอง, ของคลัง, ชลุก, กองคลัง, ปลาร้า, ปลอบใจ, เพชรพลอย, พล่ากุ้ง, กวาดบ้าน, กวัด, มะขวิด, หันขวา, ความรู้, คว้าหน้า, เสียงขรม, คู่ครอง

6.3 ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประกอบด้วย ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และการเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียน และหลังเรียน ของนักเรียน ด้วยค่าสถิติการหาค่าความก้าวหน้าของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนก่อนเรียน และหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านป่าซาง (ช่างุดรณานุสาสน์) อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย

7. ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านป่าซาง (ช่างุดรณานุสาสน์) อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

7.1 ผลการหาค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านป่าซาง (ช่างุดรณานุสาสน์) อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการหาค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ เรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านป่าซาง (ช่างครุณานุสาสน์) อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย กลุ่มทดลองกลุ่มใหญ่ (1: 100) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 20 คน ที่เคยเรียนเรื่องคำควบกล้ำมาแล้ว

แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ E_1	ร้อยละของคะแนนระหว่างเรียน
แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ที่ 1	87.67
แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ที่ 2	80.50
แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ที่ 3	88.83
แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ที่ 4	81.67
แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ที่ 5	85.00
แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ที่ 6	94.00
แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ที่ 7	95.00
แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ที่ 8	94.00
แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ที่ 9	80.50
แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ที่ 10	91.33
แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ที่ 11	96.00
ประสิทธิภาพรวม E_1	93.32
แบบทดสอบวัดความสามารถทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ E_2 ประสิทธิภาพรวม	93.50
ประสิทธิภาพรวม E_1/E_2	93.32/93.50

จากตารางที่ 1 พบว่า ประสิทธิภาพรวมของแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ มีค่าประสิทธิภาพรวมเท่ากับ 93.32/93.50 เมื่อพิจารณาแล้วพบว่าแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ มีประสิทธิภาพสูงกว่า 80/80 ตามที่กำหนดไว้ และเป็นตามสมมติฐานการวิจัย จึงสามารถนำแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำไปใช้เป็นสื่อประกอบการจัดการเรียนรู้ในการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ เรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านป่าซาง (ช่างครุณานุสาสน์) ได้

7.2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียน และหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านป่าซาง (ช่างครุณานุสาสน์) อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบความแตกต่างผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียน และหลังเรียนโดยการใช้แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียง คำควบกล้ำเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านป่าซาง (ชางตรุณานุสาสน์) อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย กลุ่มประชากร (ก่อนเรียน-หลังเรียน)

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	N	μ	σ	ความก้าวหน้า	ร้อยละ
ก่อนเรียน	29	19.69	1.54	8.47	28.27
หลังเรียน	29	28.17	1.20		

จากตารางที่ 2 พบว่า จากการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 28.17 และนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 19.69 ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นได้ว่า นักเรียนกลุ่มประชากร ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านป่าซาง (ชางตรุณานุสาสน์) มีพัฒนาการทางการเรียนที่ดีขึ้น เท่ากับ 8.48 คิดเป็นร้อยละ 28.27 ผลคะแนนทางการเรียนที่ดีขึ้นของนักเรียนนั้น สอดคล้องกับสมมติฐานงานวิจัยของผู้วิจัย ที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำสูงขึ้นหลังจากใช้แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ

8. สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถสรุปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ ดังนี้

8.1 ผลการหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ กลุ่มทดลอง กลุ่มใหญ่ (1 : 100) ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565 ที่เคยเรียนเรื่องคำควบกล้ำมาแล้ว จำนวน 20 คน มีประสิทธิภาพเท่ากับ 93.32/93.50 ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้

8.2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียน และหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 28.17 และนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 19.69 ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นได้ว่านักเรียนกลุ่มประชากร มีพัฒนาการทางการเรียนที่ดีขึ้นเท่ากับ 8.48 คิดเป็นร้อยละ 28.27

9. อภิปรายผล

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาผลการวิจัยหลัก ๆ อยู่ 2 ประการ ได้แก่ ประการที่หนึ่ง ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะเพื่อการออกเสียงคำควบกล้ำจำนวน 11 แบบฝึก ประการที่สอง เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถการออกเสียงคำควบกล้ำ ระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียน สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

9.1 จากการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ร่วมกับการใช้แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ เรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ เพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านป่าซาง (ชางตรุณานุสาสน์) อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย กลุ่มทดลองกลุ่มใหญ่ (1 : 100) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เคยเรียนเรื่องคำควบกล้ำมาแล้ว จำนวน 20 คน มีประสิทธิภาพเท่ากับ 93.32/93.50 และเมื่อนำไปใช้กับกลุ่มประชากร นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 29 คน มีประสิทธิภาพเท่ากับ 94.05/93.90 ซึ่งทั้งการทดลองกลุ่มใหญ่ และกลุ่มประชากร มีผลประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ตามที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ ที่เป็นเช่นนี้เพราะ ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดกิจกรรม

ตามขั้นตอนในการดำเนินงานวิจัย และได้ผ่านการสร้างตามขั้นตอนอย่างเป็นระบบระเบียบ มีจุดประสงค์ที่ชัดเจนในการวัดความสามารถการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียน อีกทั้งยังมีการวัดการประเมินผลหลังเรียนของนักเรียน

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้สร้างกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมพัฒนาการการเรียนรู้ให้กับนักเรียนอย่างครอบคลุม มีความหลากหลายเหมาะสมกับช่วงวัยการเรียนรู้ และพัฒนาการในการเรียนรู้ของนักเรียน ที่ประกอบในสื่อการจัดการเรียนรู้แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำทั้ง 11 แบบฝึกทักษะ เช่น การเติมคำศัพท์ได้ภาพที่กำหนดพร้อมฝึกอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ การโยงเส้นคำศัพท์จับคู่ความหมายพร้อมฝึกอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ เพื่อเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีการปฏิบัติกิจกรรมในแบบฝึกอย่างหลากหลาย ก่อให้เกิดประโยชน์อันสูงสุดต่อตัวนักเรียน นอกจากนี้แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำยังสามารถสร้างความรู้ ความสนใจ ให้นักเรียนได้รับความสนุกสนาน พร้อมทั้งได้รับสาระความรู้ในเรื่องของคำควบกล้ำ ดังที่บุญนำ เกษี (2556) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกทักษะไว้ว่า แบบฝึกเป็นสื่อการเรียนการสอนที่สร้างขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติด้วยตนเองจนเกิดความรู้ความเข้าใจเพิ่มขึ้น และทำให้ผู้เรียนมองเห็นความก้าวหน้าจากผลการเรียนรู้ของตนเองได้ ประกอบกับแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของผู้วิจัย ได้ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ที่ได้ประเมินในด้านของเนื้อหา รูปแบบของการใช้ภาษา ความเหมาะสมต่อช่วงวัยแห่งการเรียนรู้ของนักเรียน รวมถึงจุดประสงค์ของแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ และผู้วิจัยได้ทำการปรับปรุงแก้ไข ตามคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน แล้วจึงนำไปทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มประชากร ปีการศึกษา 2565

จากผลการศึกษาที่สอดคล้องกับสุวรรณิ ตรีนิ (2559) ที่ศึกษาการพัฒนาแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ สาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพ 82.00/80.33

9.2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนเรียน และหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ที่มีผลคะแนนหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนของนักเรียน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ เกิดจากการที่ผู้วิจัยได้สร้าง และออกแบบ แบบวัดความสามารถการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่มีความน่าเชื่อถือ ผ่านการหาประสิทธิภาพ โดยผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน พร้อมทั้งปรับปรุงแก้ไขให้สอดคล้องกับกระบวนการเสริมสร้างพัฒนาการของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 นอกจากนี้ยังควบคู่ไปกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ และแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่ผ่านการหาประสิทธิภาพ โดยผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านเช่นกัน ทั้งในด้านความถูกต้องของเนื้อหา กิจกรรม กระบวนการจัดการเรียนรู้ต่าง ๆ

ผู้วิจัยเชื่อว่าแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่ดี มีความหลากหลายจะช่วยให้เด็กเกิดความรู้ ความเข้าใจ ความ สนุกสนานในการปฏิบัติกิจกรรม และนักเรียนสามารถทบทวนความรู้ด้วยตนเองหลังทำกิจกรรมจากแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำได้ สอดคล้องกับสมศรี อภัย (2553) ได้กล่าวว่าแบบฝึกทักษะที่ดี ควรมีลักษณะปลูกเร้า ความสนใจของนักเรียน เหมาะสมกับวัย คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ทั้งนี้แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของผู้วิจัย ได้รับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ จึงได้ปรับปรุงและพัฒนาเครื่องมือจากการเก็บข้อมูลในทุก ๆ ขั้นตอน เป็นผลทำให้ได้แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีคุณภาพ และเมื่อผู้วิจัยนำมาใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคะแนนหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนของนักเรียน กล่าวคือ นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน มีค่าเท่ากับ 19.69 คิดเป็นร้อยละ 65.63 และสำหรับคะแนนหลังเรียนของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน มีค่าเท่ากับ 28.17 คิดเป็นร้อยละ 93.90 ที่สามารถแสดงให้เห็นได้ว่า นักเรียนมีคะแนนพัฒนาการทางการเรียนที่ดีขึ้น มีค่าเท่ากับ 8.48 คิดเป็นร้อยละ 28.27 สอดคล้องกับงานวิจัยของสายสมร สุทธิศิลป์ (2557) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว โดยใช้แบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นเหนือในการสื่อสาร ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสักสันเชียงใหม่วิทยาคม พบว่าทักษะการอ่าน

ออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนก่อนเรียนกับหลังเรียน คะแนนหลังเรียนมีค่ามากกว่าคะแนนก่อนเรียน และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ในระดับมากที่สุด

10. ข้อเสนอแนะ

10.1 การดำเนินการจัดกระบวนการเรียนรู้นั้นเรื่องของการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนนั้น ครูผู้สอนจะต้องออกเสียงคำควบกล้ำ ให้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงในภาษาไทยทุกครั้ง เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับนักเรียนในเรื่องของการออกเสียงคำควบกล้ำ

10.2 การจัดกระบวนการเรียนการสอนโดยใช้สื่อการเรียนรู้แบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ครูผู้สอนควรกำกับดูแลนักเรียนอย่างใกล้ชิด พร้อมทั้งให้การเสริมแรง และการให้กำลังใจแก่นักเรียน อันเป็นการกระตุ้นให้กับนักเรียนเกิดความใฝ่รู้ใฝ่เรียน สนใจที่จะปฏิบัติกิจกรรมในแบบฝึกทักษะให้สำเร็จตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

10.3 ครูผู้สอนควรศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนที่ไม่ชัดเจน สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นของตนเองในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยที่ครูผู้สอนควรมีการใช้เทคนิคการสอนที่มีความสร้างสรรค์และมีความหลากหลาย เพื่อที่จะสามารถพัฒนาทักษะความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนได้อย่างต่อเนื่องมากยิ่งขึ้น

11. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

11.1 ครูผู้สอนควรมีการศึกษา การฝึกฝนทักษะของนักเรียนในด้านอื่น ๆ เพิ่มเติม เช่น ทักษะการพูด ทักษะการฟัง หรือทักษะการเขียน โดยที่ครูผู้สอนควรใช้เทคนิคการสอน และกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ บูรณาการร่วมกันอย่างหลากหลายในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับนักเรียน

11.2 ครูผู้สอนควรศึกษาพัฒนาการของนักเรียน ในเรื่องของการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นของตนเองที่มีใช้ ใช้ภาษาไทยมาตรฐาน ในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน และควรมีการใช้สื่อการเรียนรู้ในการประกอบกิจกรรมที่มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น

12. เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545*

และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

เจวรี ศรีจันไชย. (2566). *การพัฒนาชุดฝึกทักษะวิชาวิทยาศาสตร์โดยการเรียนรู้แบบโครงงานร่วมกับเทคนิค STAD ที่เสริมสร้างการคิดวิเคราะห์พฤติกรรมความร่วมมือและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต)*. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุพรรณบุรี, สุพรรณบุรี.

ฐานิชญาณ์ เพ็งพรหม. (2555). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำที่มีตัวสะกดแม่กตไม่ตรงมาตราของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับแบบฝึกการเขียนสะกดคำ (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต)*. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, สงขลา.

ทิพลัดดา นิลผาย. (2560). *การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กระบวนการร่วมมือกลุ่มเทคนิค CIRC (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต หลักสูตรและการเรียนการสอน)*. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, มหาสารคาม.

- นภาพรณ์ ทาโยธี. (2554). การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำพื้นฐานโดยใช้แบบฝึกทักษะด้วยการสอน แบบมุ่ง
ประสบการณ์ทางภาษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต).
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- นฤมล อบสุวรรณ. (2560). ผลของการใช้แบบฝึกทักษะเรื่อง การแก้สมการเชิงเส้นตัวแปรเดียวที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสตรีวิทยา ๒ (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัย
รามคำแหง, กรุงเทพมหานคร.
- บ้านป่าซาง (ช่างครุณานุสาสน์). (2564). รายงานผลคุณภาพการศึกษาระดับชั้นเรียน ปีการศึกษา 2564. เชียงราย : โรงเรียน
บ้านป่าซาง (ช่างครุณานุสาสน์).
- บุญนำ เกษี. (2556). รายงานผลการใช้แบบฝึกทักษะเรื่อง ระบบสมการเชิงเส้นระดับ มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพานทอง
สภาพภูมิคุ้มกัน. ชลบุรี : โรงเรียนพานทองสภาพภูมิคุ้มกัน.
- เบญจมาศ ทหารเยี่ยม. (2564). การพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบ
ฝึกทักษะร่วมกับเทคนิค STAD โรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน อำเภอหาดใหญ่
จังหวัดสงขลา (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยหาดใหญ่, สงขลา.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). วิธีการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- รัตนภรณ์ ทับทิมจันทร์. (2564). การสร้างแบบฝึกทักษะโดยใช้วิธีการสอนแบบ SQ5R เพื่อพัฒนาความสามารถด้าน
การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัย
นเรศวร, พิษณุโลก.
- ลัดดาวัลย์ พงษ์เขตกรณ์. (2561). การพัฒนาหนังสือส่งเสริมการอ่าน ชุด คล่องแคล่วคำควบล้ำเพื่อสร้างเสริมความสามารถ
ในการอ่านออกเสียงคำควบล้ำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต หลักสูตร
และวิธีสอน). มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วนิดา โพธิ์รัง. (2561). การพัฒนาแบบฝึกการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยโดยใช้เทคนิคแผนผังความคิดสำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต หลักสูตรและการสอน). มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.
- วรางคณา จันทร์มณี. (2560). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่าง
การเรียนด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือ เทคนิค STAD และวิธีการสอนแบบปกติ (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาการสอนภาษาไทย). มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพมหานคร.
- สมศรี อภัย. (2553). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่องบวก และการลบ จำนวน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้
แบบฝึกทักษะ (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต หลักสูตรและการสอน). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- สายสมร สุทธิศิลป์. (2557). การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบล้ำ ร ล ว โดยใช้แบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนที่ใช้
ภาษาถิ่นเหนือในการสื่อสาร ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสัคน์เชียงใหม่วิทยาคม (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย, เชียงราย.
- สิตรา ศรีเหรา. (2560). การพัฒนาความสามารถทางการอ่านเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้
กิจกรรมการอ่านแบบกว้างขวาง (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, กรุงเทพมหานคร.
- สุนันท์ ลินธพานนท์. (2553). นวัตกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาคุณภาพเยาวชน. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- สุรัสวดี จันทพันธ์. (2566). การวิจัยปฏิบัติการเพื่อส่งเสริมการอ่านและการเขียนคำควบล้ำของนักเรียนระดับชั้นประถม
ศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านโพธิ์สว่าง โดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านและการเขียนคำควบล้ำ ร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบี้ย
อรรถกร. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร, สกลนคร.

- สุวรรณณี ตรีนก. (2559). การพัฒนาแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำการอ่านคล่องเรื่องคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, อุบลราชธานี.
- อัมพร วสันต์. (2561). การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานร่วมกับแบบฝึกทักษะเพื่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่, เชียงราย.
- อาทิตย์ เกษหอม และภาสพงษ์ ผิวพอใช้. (2563). หนังสือส่งเสริมการอ่านและเขียนตามหลัก BBL เรื่องคำควบกล้ำ. อุบลราชธานี : มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.